

senere at indføre en saadan hel eller delvis Folkeforsikring en afgørende Betydning. Vi har set, hvorledes der i Marts Maaned i Fjor under Ministeriet Briand i Frankrig er fremsat et stort og omfattende Lovforslag, som spænder over hele den sociale Forsikringslovgivning, lige fra Syge- og Invalidforsikring til Børne- og Familieforsorg og Alderdomsunderstøttelse, et stort Lovforslag, som kodificerer hele denne Lovgivning efter den tyske Rigsforsikrings Mønster. Dette begrundes udtrykkelig med, at man finder det nødvendigt, at denne Lovgivning, som bestaar i det med Frankrig genforenede Elsass-Lothringen, ogsaa kommer den øvrige franske Arbejderklasse til gode. Det er, som sagt, mit Haab, at den tilsagte sagkyndige Overvejelse af dette vigtige Spørgsmaal maa aabne Mulighed for en Drøftelse af hele dette store Princip paa ny og muliggøre, at dette ogsaa kan vinde Indpas i den danske Lovgivning. Det er under Forudsætning heraf, at jeg er i Stand til at stemme for dette Lovforslag og dets Overgang til det andet høje Ting. Jeg kan lige saa vel som de ærede foregaaende Talere se, at den Ordning, der nu er foreslaaet her — trods dens Brist i det store afgørende Princip, der for mig staar som Hovedsagen —, dog rummer betydelige Fremskridt i Forhold til den gældende Ordning, og jeg vil derfor stemme for det foreliggende Forslag.

Holstein: De Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen nys har gjort gældende, kan jeg for mit Vedkommende i eet og alt slutte mig til, og jeg vil med samme Motivering som det ærede Medlem afholde mig fra at stemme for det foreliggende Forslag.

Samtidig maa det være mig tilladt at udtrykke min Forbavselse baade over dette Lovforslags Fremlæggelse og over den Behandling, det har været underkastet i det nedsatte Udvalg. Forslaget er i Virkeligheden det samme som det, der i 1919—20 forelagdes af den daværende radikale Regering, og saa vidt mig bekendt var Grunden til, at dette Forslag den Gang standsedes af den konservativ-moderate Opposition, den, at man dels hævdede, at dets finansielle Rækkevidde ikke lod sig overse, dels at Lovforslaget administrativt vilde blive uoverkommeligt for Kommunerne. Nøjagtigt de samme Betragtninger kan gøres gældende og er blevet gjort gældende endda af Venstres egne Medlemmer overfor det Forslag, som Venstres Regering nu har forelagt. Socialt set bygger det nøjagtigt paa det samme Princip

som de Radikales. Hensigten med Lovforslaget, hedder det i Bemærkningerne, er at gøre den Ydelse, der bydes de gamle, til en virkelig Ret, og det mener man at opnaa ved at fastsætte visse bestemte Regler for Kommunernes Skøn. Dermed skal denne Ydelse være blevet gjort til en virkelig Ret.

Dette er en fuldkommen Fiktion. I Virkeligheden er den her foreslaaede Ordning lige saa godt som den bestaaende en Forsørgelse, men det vil efter min Formening faa en stor social forringende Virkning, at nu vil denne Forsørgelse, endskønt Forholdet i Virkeligheden er det samme, af Menigmand blive betragtet som en velerhvervet Ret. Hidtil har Forholdet været det, at den jævne Mand i stort Omfang har trykket sig ved at gaa til Kommunerne og andrage om Alderdomsunderstøttelse, helt eller delvis, saa længe han følte sig i Stand til selv at klare sine Grejer. Han syntes ikke, det var ham værdigt at faa Forsørgelse af Kommunen, saa længe han kunde klare sig selv. Denne Følelse er allerede i de sidste Aar ikke saa lidt paa Retur. Det fremgaar tydeligt af den sidste Statistik om Alderdomsforsørgelse, som er delt rundt til Tingets Medlemmer. Og der er ikke Skygge af Tvivl om, at denne Tendens vil faa en umaadelig Opmuntring ved dette Lovforslag. Nu vil de alle komme og forlange Alderdomsunderstøttelse og forlange det som en Ret. Man kvæler ved dette Lovforslag noget af det, der er det værdifuldeste og smukkeste, mest agtværdige i vor Folkekarakter, og man gør det vel at mærke uden at tilvejebringe en Ordning, der finansielt eller socialt set er nævneværdigt bedre end den vi har i Øjeblikket.

Finansielt set er der Enighed om, at den her foreslaaede Ordning vil medføre Udgifter, som Kommunerne i stort Omfang ikke vil være i Stand til at administrere. Ganske den samme Indvending, man anvendte mod det radikale Lovforslag, kan fremsættes ogsaa her; man søger at raade Bod paa dette Forhold ved Fordeling af 5 Mill. Kr. til Kommunerne; men det er i Virkeligheden ingen Løsning, det er kun en Udflugt. Endvidere er der ikke Skygge af Tvivl om, at naar alle, som i og for sig kan faa Understøttelse, søger det, vil Lovforslaget faa en langt større finansiell Rækkevidde, end man i Øjeblikket tænker sig. For at raade Bod paa disse finansielle Ulemper, gaar man til baade at nedsætte Satserne og at skærpe Fradragsreglerne, saaledes at Ansporingen og Tilskyndelsen til Opsparing i betydelig Grad forringes. Man har baseret alle disse Udvalgsbehandlinger paa den rent finansielle Side, fordi Venstre saa, at det ikke finansielt